

bæres af Forsikringssselskaberne, som det ærede Medlem (P. G. C. Jensen), der talte først i Gaar, har foreslaaet, kan der vel ikke siges noget imod. Jeg har imidlertid ikke voyet at foreslaa det. Da vi i sin Tid i Folketinget behandlede Arbejderulykkesforsikringsloven, foreslog jeg, at Arbejderforsikringsraadets Udgifter skulde afholdes af de forsikrende Arbejdsgivere og de anerkendte Forsikringssselskaber, idet det nemlig er givet, at der bliver en meget betydelig Besparelse for dem ved den Virksomhed, Arbejderforsikringsraadet udfolder. Det er et helt Skadesdepartement, om jeg maa udtrykke mig forretningsmæssigt, som bliver sparet for dem, og der er altsaa god Grund til at lade dem betale de ikke store Omkostninger, der ere forbundne dermed. Det blev imidlertid saa ilde optaget, at det blev ganske frafaldet, ogsaa Regeringen frafaldt sine Ønsker i saa Henseende, og det blev en Udgift for Statskassen. Jeg var derfor virkelig ængstelig ved at foreslaa noget saadant, uagtet der er gode Forbilleder derfor i Udlandet, ved nærværende Lejlighed, da man dog virkelig ikke kan sige, at Selskaberne have Interesse af at blive kontrolerede. Det kunde endogsaa gøres gældende, at det maaske var lovligt haardt at underkaste dem en streng Kontrol og oven i Købet lade dem betale derfor; men det er sikkert, at det praktiseres andetsteds, og det kunde mulig lette Lovens Gennemførelse. Afgjort er det en Udgift, som i sidste Instans vil falde paa de forsikrede, og det er til Fordel for dem, at hele denne Kontrol finder Sted. Jeg skal derfor gerne lytte til Ønsket om en saadan Ordning paa dette Omraade, kun maa jeg meget bede om, at Selskaberne ikke komme til at betale Forsikringsinspektøren, men at Staten under alle Omstændigheder kommer til at betale denne Embedsmand, og at det bliver en Afgift til Staten, som indgaar fra Selskaberne, der saaledes ikke komme i den Slags Rapport til denne meget højstillede Embedsmand. I Svejts afkræves der, saa vidt jeg ved, 1 pro Mille, og i Norge er der foreslaaet 2 pro Mille; maaske Tallet kunde komme til at ligge derimellem, det kan jo blive nærmere undersøgt, hvis der skulde blive gjort Alvor af den fremsatte Tanke.

Dernæst have forskellige ærede Talere talt om Ordningen med Hensyn til de udenlandske Selskaber og indrømmet, at Spørgsmaalet for deres Vedkommende er vanskeligt. Ja, det er vanskeligt, fordi det er et Faktum, som berettes mig dagligt, at udenlandske her repræsenterede Sel-

skaber ere utilfredse med den Stilling, Lovforslaget giver dem. Paa den anden Side er det fremhævet her i Salen fra forskellige Sider, at de udenlandske Selskaber begunstiges i Forhold til de øvrige, idet de ere fritagne for forskellige Ting. Se paa den Maade er det ikke let at komme til et tilfredsstillende Resultat. Træffe vi nemlig ingen Bestemmelse for dem, men siger: de kunne sejle deres egen Sø, saa at Folk maa forsikre sig paa eget An- og Tilsvær i udenlandske Selskaber, saa synes de, at der bliver taget for lidt Notice af dem. Hvis man derimod gaar til saadanne Bestemmelser, som f. Eks. i Tyskland nu gælde, om jeg saa maa sige rent arbitrært, for de Betingelser, der opstilles for at give udenlandske Selskaber Koncession, er jeg overbevist om, at de ogsaa ville blive meget utilfredse. Jeg kunde tænke mig, om Udvalget tog under Overvejelse, at de udenlandske Selskaber skulde deponere den fulde Præmiereserve efter Loven for sine danske forsikrede, og at de saa kunde forlange at blive stillede lige i alle Maader med danske Selskaber. Men det, at de fik Lov til at stille et eller andet Beløb som Depositum, vil jeg fraraade at gaa ind paa, idet det let kunde blive en utilstrækkelig Sikkerhed, der dog kunde anvendes i Konkurrencen over for de danske Selskaber, som have Pligt til at lade sig kontrolere men ikke til at stille Depositum. Vi kunne vel ikke komme længere end til at stille udenlandske og indenlandske paa samme Fod.

Der er fra flere Sider anket over, at der er stillet Fordring om et Mindstebeløb, som skal være indbetalt af gensidige Selskaber, medens der ikke er stillet en saadan Fordring, naar Talen er om et Aktieselskab. Det er efter min Mening en Misforstaaelse, som ligger til Grund for denne Anke. Af et saadant gensidigt Selskab bliver der ikke Tale om at fordre nogen Kapital, naar det ikke udtrykkelig staar i Loven, at det skal fordres. Medlemmernes solidariske Ansvarlighed træder altsaa i Stedet for Kapital. Hvis man vil have at et gensidigt Selskab af Hensyn til, at det kun begynder med et meget ringe Antal Interessenter, skal stille en Sikkerhed, fordi den, de faa Interessenter afgive, ikke menes tilstrækkelig, maa det være bestemt i Loven. Men for Aktieselskaber er Sagen simpelt hen den, at Forsikringsinspektøren skal undersøge hele Selskabets finansielle Grundlag, ogsaa Aktiekapitalens Størrelse, Aktionærernes Soliditet og Garanternes Personlighed. Saa der